

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 50. SZÁM, 2009. DEC. 13.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Lehet, hogy Ti is mint én, keserűen tapasztaljátok Jézus szavainak igazságát: „Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.” (Mt 7,14) Ez a nehézség főleg abban van, hogy Isten a maga fel nem fogható lényében szá-

I. ÍGÉRET ÉS VÁRAKOZÁS

Valóban, Isten sok téren várat minket, és a mi problémánk az, hogy nem szeretünk várni. Megfigyelhetjük ezt, amikor bevásárláskor a hosszú sorban toporgunk, ha az orvosnál tele van a váróterem, vagy amikor ingerülten nyomjuk az autó dudáját a forgalmi dugóban. Ami azonban még jobban kínoz, az talán a hitbéli életünkben való várakozás.

Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. Őt közülük balga volt, őt pedig okos. A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban. Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak. Éjjelkor aztán kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! Ekkor felébredtek a szűzek mind, és rendbe hozták lámpásukat. A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásunk kialszik. Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is: menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak. Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk! Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket.” „Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!”

Mt 25,1-13

munkra egy nagy paradoxon: fő boldogságnak tartjuk, mégis szenvedni hagy, biztat, mégis sok kétségbeejtő helyzetbe visz, ígéreteket ad, mégis várapoztat. Advent alkalmából főleg erről a sokszor kérdésekkel és türelmetlenséggel teli várapozásról lesz szó, de annak örömteljes, ám próbatételekkel teli oldaláról is.

Várapozás arra, hogy vajon beteljesül-e az, amit Istentől kértem? Várapozás, hogy vajon jóra fordítja-e Isten a soromat? Mindez azért kínoz, mert a Biblia, mintegy csaliképpen elénk tárja azoknak az ígéreteknak a tárházát, amelyek beteljesültek, amelyek boldoggá tettek konkrét személyeket, mindazokat a csodákat, amelyeket talán senki sem várt,

de Jézus mégis megcselekedte, ezzel adván példát, mi mindennek a beteljesítéséhez van hatalma. Isten gyönyörű ígéretei felcsigázzák reménységünket, de mégis nemegyszer tapasztaljuk a szörnyű csendet, amikor úgy érezzük, ügyünkben nem történik semmi. Pedig ha jól szemügyre vesszük, hogy a Bibliában mi minden előzte meg az imádság, a kérés beteljesülését, meglátjuk, hogy 3 alapvető, de sok erőt igénylő dolog: az önmehtagadás, a hit és a várakozás. Amint azt Jeremiás próféta is kifejezi: „*Jó csendben várni az Úr szabadítására.*” (Jer 3:26) Miért akarja az Úr, hogy tudjunk várni? Azért, mert amit óhajtván várunk, arra készülünk, arról elmélkedünk, azért belsőleg, olykor külsőleg is harcolunk. Így növekszik annak értéke, így tudunk hálásak lenni, így egyre jobban formálódunk azzá, amit a vallásos világ lelki emberré nevez. A legfontosabb várakozás minden ember életében, legyen az hívő, vagy hitetlen, érdekes módon a Messiásra való várakozás. Mindegy, hogy valaki ezt nem tudja pontosan kifejezni, de a Messiásra való várakozás benne rejlik minden olyan kívánságban, óhajban, ami naponta lezajlik a szívünkben: ha lelki támaszra vágyunk, ha gyógyulásra vágyunk, ha segítségre van szükségünk, ha szeretetre van szükségünk, ha megértést keresünk, ha megpihenés felé tekintünk, ha kedves szót akarunk hallani. Az Ószövetségben úgy rajzolódik ki egy Messiás utáni vágyakozás, mint egy kollektív, intenzív kívánság Isten felé olyan emberek részéről, akik magukban hordják –Sir John Milton író szavait idézve– „*az*

elveszett paradicsom” emlékét. Tehát Isten közelségét és vele mindazt, ami Isten jelenlétéből származik, aminek a hiányát boldogtalanságként élünk meg. A Messiásban tehát olyan jelre, emberre várunk, aki kézzelfoghatóan közvetíti nekünk Istent. Aki záloga annak, hogy igen, Isten megbocsátott, Isten minden bizonnal teljesíti boldogságunkról szóló ígéretét. A messiás, ha Jung Károly elméletére gondolunk, olyan archetipikus személy, amely réges-régóta él az emberiség kollektív tudatalattijában és aki megtestesítője Isten jelenlétének. Figyeljük meg, miként nevezi a Messiást a prófécia: Immánuelnek, ami azt jelenti – „*velünk az Isten*” (Ézs 7:14). Vagy amikor a már száműzött Éva megszülte Káint, azt mondja: fiút kaptam Istentől. De a héber szöveget úgy is lehet fordítani, ami pontosabb: férfit nyertem és ezáltal az Urat. Ami nem más, mint a reménység, hogy az Istentől mondott ígéret, hogy visszaállítatik az előző helyzet, állapot, azaz Isten közelsége, Káinban beteljesedik. Vagy amikor Jézus eljött, azt hirdette: elközelített a mennyeknek országa. Tehát ezek mind bizonyítékok arra, hogy a Messiás utáni vágy nem egy zsidó politikai motívum, hanem mindannyiunk kívánsága. Mindannyiunk kívánsága, hogy Istenünk közel legyen, és kegyelemmel, békességgel ajándékozzon meg. Ezért az Advent és a Karácsony nem egyszerű népi ünneplés némi titokzatossággal, hanem annak komoly kifejezése, hogy a fájdalomban és feszültségben született emberi reménység, vágy győzni fog, eljut a céljához – az Isten szeretetéhez.

II. A VÁRAKOZÁS

Ha tehát azt a győzelmes ádventet ünnepeľjűk, nem szabad elfeledkeznűnk arról, hogy várakozásűnknek nincsen még vége. Jűzus első eljűvetele csak záloga annak, aminek a teljessűgűt várjuk. Ugyanazokkal a fűjdalmakkal, feszűlt-sűgeekkel, harcaĩnkkal, kűtelyeĩnkkel. Jűzus Krisztus műsodik eljűvetelűt várjuk, amelyrűl a felolvasott pűldázat is beszűl. ̄s valűban, ha vilűgtűrtűnűst figyeľjűk, bizony ̄rettnek lűtszik arra, hogy űszszeomoljon minden ̄s bekűvetkezzen az, amirűl a prűfűciűk szűlnak. Annyi ember ̄rzi műr kibűrhatatlannak a maga helyzetűt az adűssűgűk, az elszegűnyedűs miatt, vagy az elromlott erkűlesűk miatt, vagy a kűzveszűly miatt, a labilis nemzetkűzi politikai szűnpad miatt. Az emberekben szűksűgszerűen megfogalmazűdik a vűgy, hogy legyen műr jűra fordulűs, legyen vége mindennek. ̄gy hűt megűnt egy műs űdventbe vagyűnk helyezve, amely azonban ugyanolyan kűnokkal teli várakozűst kűvűn tűlűnk. Mindig is zavarba ejtű volt Jűzusnak a műsodik eljűvetele, ̄s senki sem tudott vele mit kezdeni, mert még a Bibliűban is ellentűtes tudűsűtűsűk vannak rűla. Egyszer azt mondja Jűzus, hogy minden kűzel van, Pűl is ezt a vűleműnyt osztja, de vűgűl jűnnie kell Pűter levelűnek, aki űj teolűgiűt nyűjtott a kulminűlűdű kűtsűgebesűs kűzepette, hogy az Űrnűl egy nap olyan, mint ezer ̄v (2Pt 3,8). Ez rűszben megnyűgvűst, ugyanakkor műg tűbb kűtelyt eredműnyezett, feloszlott az eszkatolűgia irűntű ̄rdeklűdűs ̄s az emberisűg valahogyan odajűtott, hogy ugyanűgy, mint a tűz szűz, szűndikűlni

kezdett, mert belefűradt a várakozűsba. Ez a szűndikűlűs rűnk is jellemzű, mert nem tudom, ti hogyan álltok ilyen szempontbűl, kedves testvűreim, de velem bizony megtűrtűnt műr, hogy ha nagyon sokszor elműlkedek is az Űr dolgai fűlűtt, az, hogy minden percben várjam Őt vissza, ez a jelensűg nűlam nem olyan intenzűv. Sokszor nem lűtok tűl ezen a stabilnak lűtsű vilűgi realitűson ̄s hagyom a lűmpűsomat kialudni.

III. MENYEGZű

De Isten minden szűndikűlű gyermekűnek ad most Jűzus egy kedves kis ̄breszűtű lűkűst azzal a biztatűssal, hogy Ő nem feledkezik meg az eljűvetelűrűl. ̄s jűllehet a Bibliűban műs helyeken figyeľmezűtet műnket az elkűvetkezű rűmsűgekre, a finűlűt műgis a menyegzűhűz hasonlűtja, ̄s ezzel nemcsak hogy az ̄zsaiűsi prűfűciűra utal, hanem azt akarja mondani, hogy mindez utűn a keserves várakozűs utűn, mindaz utűn, ami jűl megkűnzott, ami megprűbűlt ̄s forműlt bennűnket, ̄rűmteljes idűszak kűvetkezik. Boldog idűszak. Jűzus nem egyszer beszűlt arról az űnneplűsrűl ̄s ̄rűmrűl, ami a megprűbűltatűsűk utűn kűvetkezik. Jűzus ebben a pűldázatban magűt vűlegűnynek, műnket pedig a menyasszonyt –tehűt az Egyhűzat– kűsűrű, ahhoz tartozű szűzekhez hasonlűt. A vűlegűny űltűlűban este elindult a mennyasszonyűrt, hogy a saját hűzűba, a szűlei hűzba vigye el űt. A szűzek, a barűtnűk űltűlűban kűsűrtűk, mint ma is szokűs valahol. Lűtűjuk, hogy mindnyűjan, ugyanűgy, mint mind a tűz szűz, kaptűnk esűlyt. Tudniűllic ad 1) a meghűvűst, a megszűlűtűst, ad

2) a lámpást, tehát a küldetést. Gondoljunk arra, mit mondott Jézus arról, hogy „*Ti vagytok a világ világossága*” (Mt 5,14). A probléma az olaj. Mit jelképez és miért csak erről az egyről kellene gondoskodnunk? Mielőtt azonban az olajat fogjuk boncolgatni, fontos előrebocsátani, hogy az előrelátáson van itt a hangsúly. Arról, hogy felkészülök mindenre, ami lelki életemben bekövetkezhet. Ami megghiúsíthatja várakozásomat. Nem elég a kezdetleges öröm, hogy megismertem Krisztust, hanem fel kell fegyverkezni azokra az időkre, amikor fogytában leszünk mindennek. Ahogyan Jézus mondja, legyetek okosak, mint a kígyók. Állandó készenlétben lenni. A kígyó olyan állat, amely sosem hunyja be a szemét, mindig nyitott szemmel jár, készenlétben van. A bölcsesség és az előrelátás olyan keresztyén erények, amelyekkel sok minden problémát megelőzhetünk. Ezért nevezi a Biblia a felszerelt szüzeket okosnak. Gondoltak arra, hogy minden esetre vinni kell azt, amit az olajhoz hasonlít Jézus. Mi az az olaj? Az amitől a lámpás ég. Ha a lámpás a Jézushoz való tartozást jelképezi, a keresztyén voltunkat, akkor az olaj az, ami ezt az elhivatást, az istengyermekséget táplálja. Ima? Hitbeli kitartás? Bűnbánat, amellyel akármikor odafordulhatunk Istenhez? A Szentlélek, akit az olaj az ószövetségi királyok felkenési szertartásaiban jelképezett? A cselekedetek, amint azt a katolikus egyház magyarázza? Talán mindez, talán konkrétan és kizárólag egy sem a felsoroltakból. Lehet, hogy Jézus csupán arra utal, hogy ez az olaj éppen készség

és képesség arra, hogy amikor Ő késik majd és mi hitbelileg elalszunk – márpedig elalszunk, vagy már alszunk...? – akkor ha majd elhangzik az éjféli kiáltás, képesek legyünk hittel, keresztyén módon reagálni. Mert látjuk, őt szűz mindjárt tudta, mert fel voltak készülve, hogy mit kell tenni. A maradék zavarban volt. Mi vajon tudnánk, mit kell tenni? vagy szintén meglepve és zavarban találna minket Jézus? A Jézussal való találkozást nem lehet alábecsülni. Ha az emberek annak idején a Beatles együttes, de más világsztárok láttán is képesek voltak elájulni, akkor az, aki Istennel találkozik, az számára sokkal, de sokkal erősebb, leírhatatlan élmény. Attól tartok, mélyebben és alaposabban kellene erre készülnünk.

IV. MAGÁNFELELŐSSÉG

Éppen azért, mert a példázatban még egy fontos mozzanat van leírva. Még hozzá az, hogy a balga szüzek kapkodásukban, kétségbeesésükben a többieknek könyörögtek, adjanak valamit az olajukból. Az okosak nem mondtak. Nem azért, mert kegyetlenek, hanem ezért, mert a balgák lehetetlent kértek. Utolsó napon senki nem mentheti meg a másikat. Aki ezt megtehetette, az egyedül Jézus volt a keresztfán, de most már mindenki saját magáért felel. Nem elég, ha a nagymamák imádkoznak értünk, nem elég, hogy a szüleim megkereszteltettek, nem elég, hogy anyukám hívő, nem elég, hogy a barátom pap, nem elég, ha azt mondja valaki: szimpatizálok az egyházzal, vagy rokonszenvesek a keresztyén gondolatok, egyetértetek valamiben. Jézust csak

az fogja érdekelni: van olajad? Sajnos a döntő helyzetekben még a kegyelmes Jézus sem ismer kompromisszumot: „*Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.*” Jézus arra ösztönöz, hogy úgy éljünk, hogy mindig rendezettek legyenek ügyeink, kapcsolataink, bűneink, tartozásaink. „*Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok.*” (Mt 25,13)

V. MINDENNAPI KÉSZENLÉT

Ugyanakkor szerintem Jézus nem azt akarta mondani a példázattal, hogy vigyünk olajat és végigaludjuk a várakozást. Mert Isten ez alatt a várakozás alatt használni kíván. A szüzek sem azért jöttek, hogy elaludjanak, hanem hogy addig is segítsenek a mennyasszonynak és segítsenek a menyegzőt elkészíteni. Hasznosak voltak. Ez a mi feladatunk is. Hasznosnak, illetve felhasználhatónak lenni Isten számára. És ne felejtjük el, hogy ez az éjfélt felkiáltás nem muszáj, hogy csak az utolsó ítéletre vonatkozzék. Isten mindig hív, méghozzá nyomatékosan. Felhív a hitre, indít a Lélek által különböző szolgálatokra, hív a bűnbánatra, a vele való kapcsolat megújítására. Ezt leginkább a Zsidókhöz írt levélből vett ismert vers fejezi ki: „*Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsetek meg szíveteket, mint az elkesere-*

déskor.” (Zsid 3,15) Érdekes hogy itt épp azokra az elkeseredett, Egyiptomból kivándorló zsidókra gondol az Ige, akiknek nem volt elég türelmük és hitük és önmegtágadásuk megvárni az Ígért földjét. Saját fájdalmaikra összpontosultak, saját elégedetlenségük kételyekbe taszította őket, így háttérbe szorult számukra a hála, mit tett értük Isten és a reménység, mit fog tenni értük Isten. Ne legyünk olyanok, mint ők és ne tegyük az elkeseredés, a hitetlenség, a magunkra való összpontosulás, a lelki lustaság, a felkészületlenség miatt hiábavalóvá azt az időszakot, amely ***a mi erényünk csiszolását kell, hogy szolgálja. Az ezévi ádventi időszakot is a legjobban úgy használjuk ki, ha nem hagyjuk ki belőle a belső elcsendesedést, lámpásunk rendbehozatalát, az Isten hívására való figyelmet. Legyen vigasztalásul, hogy Jézus ebben a feszült várakozásban mégsem hagy egyedül és ez értelemben csak egy igét mondok végezetül: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” (Zsid 12,2) „Hű az, aki elhív erre titeket; és Ő meg is cselekszi azt.” (1Thessz 5,24)***

Ámen.

(Elhangzott 2009. december 6-án,
Pilzenben, Š.A. igehirdetésén)

***„Vigyázzatok tehát, mert sem a napot,
sem az órát nem tudjátok.”***

Mt 25,13

BESZÁMOLÓ A PILZENBEN TARTOTT ADVENTI ISTENTISZTELETRŐL

Minden éven megyünk. Advent táján. Ez már szinte tradíció gyülekezetünkben. Az idén sajnos kicsit kevesebben voltunk, de annál bensőségesebb volt az istentisztelet és az úrvacsorai szertartás hangulata. Az alkalomnak ismét a Csehtestvérek egyház hatalmas délvárosi temploma adott helyet, pontosabban annak kisebb gyülekezeti terme. És ismét Szabó László lelkipásztor fogadta kis, 4-fős „küldöttségünket”, ugyanolyan kedvességgel, mint tavaly. Az istentiszteleten Šindelářová Alena szolgált (az igehirdetése az ÜZENET előző lapjain olvasható), majd Ján Šípka Pilzenben

szolgáló lelkész és Szabó László, szintén helyi, nyugalmazott lelkész köszöntötte a gyülekezetet. Ján Šípka a helyi szlovák gyülekezet nevében mondott pár szót – elmondva, hogy a diaszpórában élő gyülekezetek sorsa egyforma – függetlenül attól, hogy szlovák vagy magyar gyülekezetekről van-e szó. Elmondása szerint az ottani szlovák gyülekezetet alkalmait legfeljebb 10-12 lélek látogatja, de inkább az 5-6 fős istentiszteletek a jellemzők. Áldott ünnepeket kívánt a Pilzenben összegyűlteknek és a Prágai gyülekezetnek. Az adventi időszak és a várakozás fontosságát kiemelve Szabó László is hasonló szavakkal köszöntö meg beszélő lelkészünk szolgálóját. Igazi adventi hangulattal távoztunk Pilzenből.

-paulus-

Az alkalom után készült csoportkép (a háttérben látható régi kisorgonán gondnokunk elmondása szerint igazi kihívás volt játszani)

ADY ENDRE:

HISZEK HITETLENÜL ISTENBEN

Hiszek hitetlenül Istenben,
Mert hinni akarok,
Mert sohse volt úgy rászorulva
Sem élő, sem halott.

Szinte ömölnek tört szivemből
A keserű igék,
Melyek tavaly még holtak voltak,
Cifrázott semmiség.

Most minden-minden imává vált,
Most minden egy husáng,
Mely veri szívem, testem, lelkem
S mely kegyes szomjuság.

Szépség, tisztaság és igazság,
Lekacagott szavak,
Óh, bár haltam volna meg akkor,
Ha lekacagtalak.

Szüzesség, jóság, bölcs derékség,
Óh, jaj, be kelletttek.
Hiszek Krisztusban, Krisztust várok,
Beteg vagyok, beteg.

Meg-megállok, mint alvajáró
S eszmélni akarok
S szent káprázatokban előttem
Száz titok kavargó.

Minden titok e nagy világon
S az Isten is, ha van
És én vagyok a titkok titka,
Szegény, hajszolt magam.

Isten, Krisztus, Erény és sorban
Minden, mit áhitok
S mért áhitok? - ez magamnál is,
Óh, jaj, nagyobb titok.

**AZ ÜZENET
szerkesztősege
minden kedves
olvasójának
áldott adventi
készülődést
kíván!**

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (*korus@refnet.cz*)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– **Éles György lelkipásztor** reménység szerint **január 3-án, vasárnap fog először szolgálni gyülekezetünkben.**

– A gyülekezet **presbitériuma** reménység szerint **január 10-én tartja következő ülését.**

– Elkészült a gyülekezet főbb eseményeit és a presbitérium főbb kötelezettségeit összefoglaló **elektronikus naptár.** A naptár, amely e-mailben, időben figyelmeztet a teendőkre, mindenki számára átfogó áttekintést nyújt a gyülekezetet érintő eseményekről, feladatokról.

ADVENTI ISTENTISZTELETI REND

A **negyedik adventi istentisztelet december 20-án** szokott időben **16.00 órától** lesz megtartva.

KARÁCSONYI ISTENTISZTELETI REND

December 24., karácsony este **az istentisztelet elmarad**

December 25., karácsony 1. napja, péntek – úrvacsorával egybekötött istentisztelet szokott időben **16.00 órától**

December 26., karácsony 2. napja, **az istentisztelet elmarad**

December 27. – vasárnapi istentisztelet szokott időben, **16.00 órától**

WITZ

Az egyik bokszmeccs 4. menetében kiütik az egyik félt. A bírórészámol, mire egy idős néni kiugrik az első sorból:

– Ismerem a buszról, nem fog felállni...

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP